

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 79/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Dziakom, Vajanského 26, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 5Cob/27/2021-488 z 27. októbra 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/23/2023 z 30. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. septembra 2024 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu namietanými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je žalobcom v konaní proti žalovanému [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], o žalobe o zaplatenie 23 929,91 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia a o vzájomnom návrhu žalovaného o zaplatenie 28 080,07 eur s príslušenstvom z titulu doplatenia odplaty za vykonané práce a dodané materiály na stavbe vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 21Cb/71/2013.

3. Sťažovateľ sa proti žalovanému domáhal zaplatenia peňažnej sumy, a to z titulu uzatvorenej zmluvy o dielo s tým, že počas sporového konania došlo aj zo strany žalovaného k uplatneniu si vzájomného nároku proti sťažovateľovi.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 21Cb/71/2013-372 z 28. novembra 2019 bolo rozhodnuté tak, že konanie v časti týkajúcej sa uplatneného nároku žalovaného, a to konkrétne v časti týkajúcej sa

zaplatenia sumy 15 998,77 eur a 8,75 % ročného úroku z omeškania zo sumy 15 988,77 eur od 21. decembra 2012 do zaplatenia sa zastavuje (výrok I), sťažovateľ je povinný zaplatiť žalovanému sumu 1 129,19 eur a 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 1 129,19 eur od 21. decembra 2012 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II), žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľovi sumu 908,30 eur a 5,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 3 370 eur od 22. mája 2013 do zaplatenia a zo sumy 12 538,20 eur od 26. septembra 2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok III), v prevyšujúcej časti uplatnených nárokov sťažovateľa konanie zastavuje (výrok IV) a priznáva sťažovateľovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,40 % (výrok V).

4. Opravným uznesením č. k. 21Cb/71/2013-410 z 31. mája 2021 okresný súd opravil výrok III rozsudku a záhlavie rozsudku.

5. Dňa 3. júla 2020 podal žalovaný odvolanie proti rozsudku okresného súdu, a to proti výrokom III a V.

6. O odvolaní žalovaného rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5Cob/27/2021-488 z 27. októbra 2022 tak, že zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II, III a V v spojení s opravným uznesením.

7. Proti uzneseniu odvolacieho súdu, a to konkrétne proti výroku II, podal sťažovateľ dovolanie, a to z dôvodu, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo.

8. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4Obdo/23/2023 z 30. mája 2024 dovolanie sťažovateľa odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Podstatou argumentácie sťažovateľa je skutočnosť, že podľa jeho názoru sú napadnuté rozhodnutia arbitrárne a nepreskúmateľné.

10. Proti rozsudku okresného súdu podal žalovaný odvolanie 3. júla 2020. V odvolaní žalovaný jeho rozsah špecifikoval tak, že navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, a to výroky III a V.

11. V bode 35 rozhodnutia krajský súd uviedol, že z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. S poukazom na § 379 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania, čo znamená, že odvolanie prejedná len v medziach, v akých odvolateľ napáda rozhodnutie. Podľa § 380 CSP je odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi.

12. Sťažovateľ nespochybňuje, že odvolací súd nie je viazaný odvolacím návrhom, avšak v konkrétnom spore vedenom pod sp. zn. 21Cb/71/2013 ide o nároky strán sporu, ktoré sa uplatňujú na základe samostatných žalôb spojených v jednom konaní. Nejde teda o vzťah medzi stranami sporu, ktorý by bolo potrebné subsumovať pod § 216 ods. 2 CSP a v odvolacom konaní pod § 367 ods. 2 druhú vetu CSP.

13. Odvolací súd v bode 44 napadnutého uznesenia uvádza, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP.

14. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že pre svoje rozhodnutie neaplikoval § 389 ods. 2 CSP. V odôvodnení napadnutého uznesenia nie je žiadna zmienka o tom, že by medzi sťažovateľom a žalovaným malo ísť o právny vzťah, kde by od rozhodnutia o napadnutom výroku závisel výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo že ide o určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami, ktorý vyplýva z osobitného predpisu. Ak sa preto rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá.

15. Z odvolania žalovaného, čo cituje aj odvolací súd v prvej vete bodu 32, vyplýva, že odvolanie podal žalovaný proti výrokom III a V, čím bol aj daný rozsah odvolania, ktorým bol odvolací súd viazaný.

16. Tým, že žiadna zo strán sporu nepodala odvolanie proti výroku II súdu prvej inštancie, rozsudok okresného súdu v tejto časti nadobudol právoplatnosť uplynutím lehoty 15 dní na podanie odvolania. Právoplatnosť je pritom vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť rozhodnutia.

17. Ak sa o veci samej právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova (§ 230 CSP). Ide o prekážku veci rozsúdenej. Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je všeobecný súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti, pričom ide o procesné vyjadrenie ústavnoprávnej zásady *ne bis in idem*.

18. Tým, že krajský súd ako odvolací súd svojím uznesením zrušil právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II, konal a rozhodol o veci už právoplatne rozhodnutej, čím došlo k porušeniu § 230 CSP.

19. Podľa názoru sťažovateľa zrušenie právoplatného výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré nebolo odvolaním napadnuté, predstavuje podstatný excés v rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu, ktorý nadobúda ústavnoprávny rozmer.

20. V zhode s prvou ústavnou námietkou týkajúcou sa rozhodnutia krajského súdu sťažovateľ napáda aj rozhodnutie najvyššieho súdu, keďže v prípade potencionálneho zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu by v záujme zachovania princípu právnej istoty bolo žiaduce a dôvodné zrušiť aj napádané rozhodnutie najvyššieho súdu, keďže toto rozhodnutie inštančne nadväzuje na kasačné rozhodnutie odvolacieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľ namieta, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu boli

porušené jeho označené práva. Napadnuté rozhodnutia sťažovateľ považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu, že krajský súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II, ktorý nebol odvolaním napadnutý, a najvyšší súd v rámci dovolacieho konania aj napriek tomu dovolanie sťažovateľa odmietol.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím krajského súdu:

23. K otázke konkurencie dovolania a ústavnej sťažnosti zaujal ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane právny názor, ktorý bol do dôsledkov vysvetlený v uznesení ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 404/2022 zo 6. septembra 2022 (schválený plénom ústavného súdu ako právna veta za rok 2022), v znení: I. Nie každé rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku spôsobuje zachovanie zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, zohľadňujúc predovšetkým subsidiaritu konania o ústavných sťažnostiach, preto posledná veta § 124 zákona o ústavnom súde o zachovaní tejto lehoty je určená na to, aby sťažovateľ v ústavnej sťažnosti mohol uplatniť námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku. Ak by rozhodnutie o dovolaní bolo negatívne, má sťažovateľ pri zachovaní princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možnosť napadnúť ústavnou sťažnosťou rozhodnutie dovolacieho súdu. Pokiaľ ide o námietky proti dovolaním napadnutému rozhodnutiu, ktoré nebolo možné uplatniť v dovolacom konaní, je možné ich potom uplatniť súčasne, ale až v ústavnej sťažnosti. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (začína plynúť podľa § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde). II. V prípade podania dovolania (iného opravného prostriedku) a súčasne, resp. pred rozhodnutím v tomto opravnom konaní aj ústavnej sťažnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie; to nebráni postupu podľa druhého odseku bodu I (obdobne IV. ÚS 471/2022, IV. ÚS 534/2022, IV. ÚS 24/2023).

24. Princíp zachovania lehoty po podaní dovolania aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ako aj zákonná úprava počítajúca plynutie lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku však v každom prípade predpokladajú riadne využitie mimoriadneho opravného prostriedku. O riadnom využití mimoriadneho opravného prostriedku však nemožno hovoriť v prípade, ak je podaný neoprávnenou osobou, je podaný po lehote, je podaný bez povinného právneho zastúpenia advokátom, prípadne ak je podaný proti rozhodnutiu, proti ktorému právna úprava možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok nepripúšťa. V opačnom prípade by totiž bola pripustená možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 91/2019).

25. O tento prípad ide aj vo veci sťažovateľa, ktorý dovolaním napadol uznesenie krajského súdu, ktorým krajský súd ako súd odvolací zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II, III a V v spojení s opravným uznesením a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Proti takémuto rozhodnutiu je však prípustnosť dovolania vylúčená, pretože nešlo o rozhodnutie vo veci samej ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, čo je *conditio sine qua non* prípustnosti dovolania (§ 420 prvá veta CSP).

26. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, nemožno prihliadať na rozhodnutie

najvyššieho súdu o jeho odmietnutí v súvislosti s plynutím dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti [§ 124 zákona o ústavnom súde (m. m. II. ÚS 103/09, I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03)]. Neprípustné dovolanie nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je podmienkou podania ústavnej sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti na ústavnom súde nie je možné prihliadať (m. m. IV. ÚS 163/2018, II. ÚS 91/2019).

27. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd musí konštatovať, že sťažovateľ podal mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, hoci zákon možnosť podať tento mimoriadny opravný prostriedok proti takému rozhodnutiu nepripúšťa (nešlo o rozhodnutie vo veci samej ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí). Vzhľadom na to nie je možné lehotu na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde počítat od doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu o mimoriadnom opravnom prostriedku sťažovateľovi, ale táto lehota sa počíta od nadobudnutia právoplatnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

28. V tejto súvislosti ústavný súd považuje tiež za bezpredmetný odkaz sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 259/2021 (o prijatí veci na ďalšie konanie), pretože vo svojej ústavnej sťažnosti neidentifikoval žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa brániace mu podať ústavnú sťažnosť proti rozhodnutiu krajského súdu v lehote na jej podanie odvíjajúcej sa od právoplatnosti uvedeného rozhodnutia. Sťažovateľ síce v tomto prípade identifikoval námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku, na druhej strane sa však paradoxne podaním dovolania domáhal ich prieskumu dovolacím súdom, ktorého rozhodnutie tiež ústavnou sťažnosťou napáda.

29. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 28. decembra 2022. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 17. septembra 2024, teda celkom zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov od právoplatnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

30. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu:

31. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

32. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

33. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom.

34. Sťažovateľ v rámci dovolania uplatňoval dovolací dôvod podľa § 420 písm. d) CSP.

35. Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ založil dovolací dôvod podľa § 420 písm. d) CSP na tvrdení, že odvolací súd nesprávne zrušil výrok II rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý nebol napadnutý odvolaním žalovaného (ktorým bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalovanému uplatnený nárok). Sťažovateľ namietal, že žiadna zo sporových strán nepodala odvolanie proti výroku II rozsudku súdu prvej inštancie, preto výrok II tohto rozsudku nadobudol právoplatnosť a o tomto nároku sa už nemohlo znovu rozhodovať.

36. Najvyšší súd v súvislosti s týmito námietkami sťažovateľa vo svojom rozhodnutí uviedol, že pri zrušujúcich rozhodnutiach odvolacieho súdu zastáva názor, podľa ktorého dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nesmeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej ani rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle § 420 CSP (bod 8 odôvodnenia).

37. Najvyšší súd uzavrel, že sťažovateľ dovolaním napadol uznesenie odvolacieho súdu v jeho výroku II, ktorým boli zrušené výroky II, III a V rozsudku súdu prvej inštancie a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, preto bolo nutné konštatovať, že proti takémuto rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je dovolanie prípustné. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. c) CSP, keďže smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (body 9 a 10 odôvodnenia).

38. Najvyšší súd navyše konštatoval, že sťažovateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k zrušeniu výroku II rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola práve sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 1 129,19 eur s úrokom z omeškania. Zrušením uvedeného výroku rozsudku súdu prvej inštancie nedošlo k rozhodnutiu v neprospech sťažovateľa. Sťažovateľ preto ani nebol oprávnenou osobou (§ 424 CSP) na podanie dovolania proti výroku II uznesenia odvolacieho súdu v časti, ktorou bol zrušený výrok II rozsudku súdu prvej inštancie (bod 11 odôvodnenia).

39. Ústavný súd konštatuje, že nemá ústavne relevantný dôvod na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii, keďže napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je odôvodnené ústavne konformným spôsobom.

40. Ústavný súd v súvislosti s námietkami vznesenými sťažovateľom uvádza, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nie je arbitrárne a už citovaný záver najvyššieho súdu, podľa ktorého dovolanie sťažovateľa smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nebolo prípustné, považuje za ústavne udržateľný.

41. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup odvolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie odvolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval, preto napadnuté rozhodnutie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

42. Ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľovi v konaní pred najvyšším súdom nebolo znemožnené uplatňovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany. V konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľ vôbec neuviedol žiadne nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré by nemohol uplatniť v konaní pred najvyšším súdom. Argumentácia obsiahnutá v ústavnej sťažnosti sa v podstate zhoduje s námietkami prednesenými v konaní pred najvyšším súdom v rámci podaného dovolania a nemôže viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa.

43. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa v ústavnoprávnej rovine.

44. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

45. Najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľa je potrebné odmietnuť, pričom dostatočne vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), preto absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a porušením označených práv sťažovateľa.

46. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Ani z tohto hľadiska ústavný súd nezaznamenal nedostatky či inú zrejmú nespravodlivosť v namietanom rozhodnutí najvyššieho súdu. Navyše sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate opakuje svoju argumentáciu uplatnenú v rámci podaného dovolania.

47. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil porušenie označených práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu. Závery, ku ktorým najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí dospel, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom vo veci.

48. Keďže ústavný súd nezistil porušenie označených práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zasahoval, pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

49. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí a priznanie náhrady trov konania) sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu